

Concurs de relats sobre l'Univers

1er premi categoria Secundària

Autora: Laia Parramón

Títol: Evolució

Suposo que si des de sempre has viscut amb quelcom, t'acostumes i es fa una cosa normal, casual. En realitat, no tenia res de normal, la situació de la humanitat era inusual fins, al punt de que era força extravagant. Actualment, la humanitat està dispersa al llarg de l'univers en diverses naus d'última tecnologia. Els recursos de la Terra s'havien esgotat ningú sap quan, fa tan temps d'allò que no es pot dir quan de temps portem a dins d'aquest vaixell espacial.

**Terra*: planeta suposadament originari de la humanitat.

En realitat no va ser un sol problema, van ser centenars. Era una bola de neu que no parava de fer-se més gran... Començava per un mal ús de les tecnologies fins arribar a que quasi ens extingim. Hi havia temperatures massa elevades per a viure al voltant del 85% de la superfície del planeta. Tot estava desert. Veure el sol era una cosa del passat, massa fum, es prenién suplementes de vitamina D per a intentar-ho substituir. Hi havia sobre població. Faltava aliment i aigua per tothom. Els diners ja no importaven. La societat no podia avançar, però tampoc mantenir-se, només empitjorava tot. Estàvem a punt de col·lapsar. Res tornaria a ser igual.

Es van dissenyar d'entre 10 a 20 macro-naus per a suportar una petita part de la població mundial. Unes 2 o 3 naus per continent. No va ser el pla ideal, però almenys ens va permetre viure. Cada nau va anar en direccions totalment diferents. Només hi havia una norma sagrada, no es podia anar a cap planeta. Era massa arriscat.

A dins hi havia de tot. Era tecnologia punta. També l'essencial per a viure, és clar: horts per a cultivar els aliments... Les naus eren enormes, així que no suposava cap problema tenir de tot. Per a que no s'esgotés els recursos energètics anàvem de sistema en sistema, en busca d'una estrella d'on trauríem l'energia. Podíem estar anys en una sola estrella, però cada cop duraven menys, necessitàvem més, més i més.

Bé, si us pregunteu qui sóc, preferiria no anomenar-me però puc donar detalls. Jo era un "entès" en astronomia, tot estava tan automatitzat que la majoria en aquella nau no eren gaire estudiosos que diguem. Com que per les finestres es podien contar les estrelles, sempre m'havien impressionat, i ara sabia algunes coses.

Desgraciadament, recordo massa bé aquell matí. El record encara és massa fresc, potser. Em vaig despertar pels crits d'eufòria i nerviosisme dels altres. Havien detectat una estrella molt més potent que qualsevol altra que haguéssim vist mai. La vaig observar, era interessant, però no em semblava tan increïble. La vaig estudiar detingudament, dia rere dia; hi havia gat amagat, quelcom que em feia mala espina, però no tenia la més mínima idea de que podia ser.

L'únic que vaig aconseguir va ser que la gent em mirés com si fos un tarat mental simplement perquè no em semblava "màgica", aquella estrella. Més tard vaig descobrir que

la seva mida, brillantor, densitat... no quadraven en absolut. Vaig intentar avisar-los, però com és costum en aquestes situacions, em van ignorar.

Cada dia estàvem més a prop. Més a prop d'allò que aviat sabríem si era una benedicció o la nostra condemna. Tant de bo haver estat equivocat. Però no va ser així.

Em vaig escapar, en una càpsula individual. Estava prou a prop per a veure que passava però per a que a mi no m'afectés. Era un forat negre. No estava segur de que existissin fins que el vaig veure. Els absorbia, malgrat això, per la deformació de l'espai i el temps, tot era tan lent que ni s'apreciava.

Estaven condemnats. Condemnats a una mort eterna.

No volia presenciar l'escena. Em vaig marxar lluny, amb llàgrimes als ulls, en la meva càpsula individual.

Encara no sé com però em van trobar. Qui? Una altra civilització humana, una altra nau. La meva no havia estat l'única amb un destí desafortunat. La civilització de la nau 2 i 5 (jo era de la 6), havien anat a buscar les altres naus. En total eren 18 naus. N'havien trobat 16 i ells mateixos, només els hi quedava una per trobar, si seguia correctament, seria l'única que quedava; a excepció de la nau 2 i 5 i un petit fragment de la 6 (jo).

Mai vam arribar a trobar aquella nau, però vam decidir anar a buscar a altres persones. Les persones que si existien, més mereixien ser ajudades, les que injustament s'havien quedat a la terra. Així que ja sabeu...

Rumb a la Terra!

